

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 452)

— Ἄ ! ὠνομάζετο Αἰκατερίνη ;

— Μάλιστα.

— Ἦτο Γαλλίς ;

| Βεβαίως. Ἡ Αἰκατερίνη Μιχαήλ ἐγεννήθη ἐν Βωκούρ πλησίον τοῦ Μαρέιλ.

Νέα ἐπῆλθε σιωπή. Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κ. Λαγγάρδ ἐπεφαίνετο στενοχωρία τις.

— Δὲν εἶναι τοῦτο τὸ ὅποιον ἐσκεπτόμην, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καὶ ἐν τούτοις, ἐν τούτοις, ...

Ἄγαπητέ μοι Ἰάκωβε, ὑπέλαβε προσηλὼν τὸ ἐταστικὸν βλέμμα του εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ, ὅ,τι σὰς ἀφορᾷ μ' ἐνδιαφέρει πολὺ ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰ σὰς ἀπευθύνω μερικὰς ἐρωτήσεις. Ἐγνωρίσατε ἐκείνην πού ὠνομάζετο ἀγαθὴν Αἰκατερίνην ;

Ἦτον ἡ ἀνάδοχός μου καὶ ἡ καλλιτέρα φίλη τῆς πτωχῆς μητρός μου.

— Ἰάκωβε, ἡ μνηστή σας, ἡ ὡραία Ἰωάννα, ὁμοιάζει τὴν μητέρα της ;

Ἡ νεανίας πρὸς στιγμὴν ἀμνηχανὼν ἀπήντησεν.

— Δὲν γνωρίζω, λοχαγέ μου.

— Πῶς δὲν γνωρίζεις ;

— Συγγνώμην, λοχαγέ μου, ἀλλὰ δὲν σὰς εἶπα ὅτι ἡ Ἰωάννα εἶναι μόνον θετὴ θυγάτηρ τοῦ λοχαγοῦ Βαιγιάν.

Λάμπις ἀμέσως σθεσθεῖσα διηλθε διὰ τοῦ βλέμματος τοῦ ἐλευθεροσκοπευτοῦ.

— Ὡ ! τότε διαφέρει, εἶπεν, ἀναλαβὼν τὴν ἡρεμίαν του.

— Δὲν ἐγνώρισα τὴν μητέρα τῆς Ἰωάννης, ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπολοχαγός· ἡ δυστυχὴς ἀπέθανεν ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου.

— Καὶ ὁ πατὴρ τῆς Ἰωάννης ; ἠρώτησεν ὁ κ. λοχαγός διὰ φωνῆς ὀλίγῳ τρεμούσης.

— Τὸν ἤσαν νεκρὸν, πνιγέντα εἰς τὸν ποταμόν.

— Ὡ ! εἶπεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτής, μετὰ διεσταλμένων χειλέων καὶ μετὰ τινος νευρικοῦ σπασμοῦ.

Ἀλλὰ συνελθὼν πάραυτα ἐξηκολούθησε.

— Τοῦτο συνέβη εἰς τὸ Μαρέιλ ;

— Ὁχι, εἰς ἀπόστασιν ἐξ ἑλουργῶν ἀπὸ τοῦ Μαρέιλ εἰς Βλαϊνκούρ.

— Τέλος ὁ γενναῖος λοχαγός Βαιγιάν παρέλαβε τὴν μικρὰν δυστυχῆ ὀρφανὴν καὶ τὴν υἱοθέτησεν. Τῆς ἔδωκε τὸ ὄνομά του καὶ ὅ,τι ἔχει. Ὡ ! ἡ Ἰωάννα εἶναι ἡ θυγάτηρ του !

— Ὁ ἀνάδοχός σας, Ἰάκωβε, εἶναι ἀνὴρ, τὸν ὅποιον ἀγαπῶ πρὶν τὸν ἰδῶ· θὰ λογισθῶ εὐτυχὴς ἂν τὸν γνωρίσω. Ἀλλ' εἰπάτέ μοι, φίλε μου, διατὶ ἀντικατέστησε τὸ ὄνομά του ἀντὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς τῆς Ἰωάννης.

— Ὑψηλὸς λόγος, λοχαγέ μου, οἱ γονεῖς τῆς Ἰωάννης ἔμειναν ἄγνωστοι, ἂν καὶ ἔγειναν τόσαι ἔρευναι.

— Ἄ !

— Ἐννοεῖτε τώρα ὅτι ἡ Ἰωάννα δὲν εἶχεν ὄνομα.

— Μάλιστα, μάλιστα, καταλαμβάνω. Εἰς τί ἀπεδόθη ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς τῆς δεσποινίδος Ἰωάννης ;

— Εἰς ἐγκλημα ! λοχαγέ μου.

Οὗτος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ φρικίαν τινά.

— Ἴσως ἠπατήθησαν, εἶπεν.

— Ὁχι, ὅχι δὲν ἠπατήθησαν· ἀπεδείχθη πληρέστατα ὅτι ὁ πατὴρ τῆς Ἰωάννης εἶχε ῥιφθῇ εἰς τὸν ποταμόν ὑπὸ δύο κακούργων.

— Διατί ;

— Διότι προδήλως εἶχαν συμφέρον νὰ τὸν ξεκάμουν.

— Ἔστω. Ἀλλ' ἡ αἰτία, Ἰάκωβε, ἡ αἰτία ;

— Ἐζήτησαν, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρον.

— Καὶ οἱ κακούργοι ;

— Ἐστάθη ἀδύνατον νὰ συλληφθῶσιν.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι παράδοξα ! Τί, κἀνὲν ἐγγραφον, κἀνὲν τὸ ὅποιον νὰ βεβαιήσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός τοῦ παιδίου, δὲν εὑρέθη τίποτε τὸ ὅποιον νὰ θέσῃ τὴν δικαιοσύνην εἰς τὰ ἔχνη τῶν ἀθλίων δολοφόνων ;

— Εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, λοχαγέ μου, τὰ πάντα εἶναι μυστηριώδη.

— Μάλιστα, τὰ πάντα, ἐψιθύρισε ὁ ἐλευθεροσκοπευτής. Καθ' ἑαυτὸν δὲ προσέθεσε ταῦτα :

— Ἀλλ' ἐγὼ θὰ εἰσδύσω εἰς τὸ μυστήριον τοῦτο, θὰ διασκεδάσω τὰ σκότῃ καὶ θὰ ἀποκαλύψω ὅ,τι ὑπάρχει ὑπὸ τὴν σκιάν.

Μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν ἐξηκολούθησε

— Ἰάκωβε, φίλε μου, φαίνεται ὅτι γνωρίζετε κάλλιστα τί συνέβη εἰς Βλαϊνκούρ, δὲν θέλετε νὰ μοι τὸ διηγηθῆτε ;

— Ὡ ! εὐχαρίστως, λοχαγέ μου. Ὅφειλω ἐν πρώτοις νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἡ Ἰωάννα δὲν γνωρίζει τίποτε· ὅ,τι ξεῦρε εἶναι ὅτι ἡ μήτηρ της ἀπέθανε μετὰ τὴν γέννησίν της. Πρέπει νὰ ἐννοήσῃτε εἰς ποῖον αἶσθημα ὁ θεὸς πατὴρ της ὑπέκρινεν δὲν τῆς ἔκαμε καμμίαν ἀποκάλυψιν ἢ ὅποιαμποροῦσε νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν της καὶ νὰ τὴν ἀποστερήσῃ ἔως τῆς εὐθυμίας της. Ἀλλως ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ καλῶς τὸ μυστικὸν τῆς γεννήσεως τῆς Ἰωάννης, ὥστε οἱ κάτοικοι τοῦ Μαρέιλ δὲν ὑποπτεύουσι ποσῶς ὅτι αὕτη εἶναι ἡ θυγάτηρ τῶν δύο ἀγνώστων, τοὺς ὁποίους ἔχουν θάψει κοντὰ εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τοῦ Βλαϊνκούρ.

Μεθ' ὅλην τὴν ἀγάπην τοῦ ἀναδόχου μου καὶ πρὸς τούτοις τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς ἐμὲ ἐμπιστοσύνην, ἐγὼ αὐτὸς δὲν ἐγνώριζα τίποτε· μόνον δὲ τὴν παραμονὴ πού ἀνεχώρησα ἀπὸ τοῦ Μαρέιλ, ἀφοῦ μᾶς ἔδωσε τὰ χεῖρα καὶ μᾶς ἀρραβώνησε, μοῦ εἶπε τὰ πάντα.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν διηγήθη εἰς τὸν προσεκτικὸν καὶ συγκεκινημένον ἀκροατὴν τοῦ ὀλόκληρον τὸ δρᾶμα ὅπερ πρὸ δεκαεπταετίας τοσοῦτῳ ζῳηρὰν ἐπροξένη ἐντύπωσιν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Βλαϊνκούρ καὶ τῶν πέριξ δήμων.

— Φρικαλέον ! φρικαλέον ! ἀνέκραξεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτής διὰ φωνῆς βραχνῆς, ὅταν ὁ Ἰάκωβος ἔπαυσεν ὁμιλῶν.

— Μάλιστα φρικαλέον ! ἐπανελάθεν ὁ νεανίας. Τοιαύτη εἶναι, ἐξηκολούθησεν, ἡ τρομερὰ δυστυχία, ἥτις ἐπληξε τὴν ἀγαπημένην μου Ἰωάνναν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεώς της. Ἐκτοτε, χάρις εἰς τὴν ἀγαθὴν Αἰκατερίνην καὶ τὸν Ἰάκωβον Βαιγιάν, μόνον ἡμέρας χαρᾶς ἐγνώρισεν αὕτη Ὁ γέρον θὰ κατέλθῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν τάφον, ἀλλὰ θὰ μένω ἐγὼ, ἵνα μετὰ τοῦτον ἐξακολουθήσω μέχρι τῆς τελευταίας μου στιγμῆς τὸ προσφιλὲς ἔργον τῆς εὐτυχίας τῆς Ἰωάννης.

Ὁ ἐλευθεροσκοπευτὴς ἀνεστέναι παρὰ τὰς προσπάθειάς, αὐτὸς κατέβαλεν, ἵνα συγκρατήσῃ ἑαυτὸν, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Ὁ γενναῖος καὶ εὐγενὴς νέος, ἐσκέπτετο, πόσον τὴν ἀγαπᾷ! ὦ! ὄχι, δὲν θὰ τοῦ πῶ τίποτε, πρέπει νὰ σιωπήσω.

— Συνεινότητε, κλαίετε! λοχαγέ μου, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος.

— Ἄ! μὴν ἐκπλήττεσθε. Καὶ ποῖος ἡδύνατο νὰ μὲν ἀνίστασθαι ἀκούων αὐτὰ τοῦ μοῦ διηγῆσθαι; Ἄ! Ἰάκωβε, φίλε μου, εἶναι θλιβερά, εἶναι σπαρακτικά.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ νεανίας.

Ὁ λοχαγὸς ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Λοιπὸν, ὑπέλαβε, πᾶσαι αἱ ἐρευναι ἀπέβησαν ἀνωφελεῖς! Ἐν τούτοις ἔχω μίαν ἐλπίδα.

— Ποίαν ἐλπίδα;

— Νὰ γνωρίσω ἡμέραν τινὰ τὸ ὄνομα τῶν συγγενῶν τῆς Ἰωάννας καὶ πόθεν προήρχοντο.

— Καὶ πῶς!

— Θὰ ἴδῃτε, λοχαγέ μου· ὑπάρχει τι τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ σᾶς πῶ.

Καὶ ἀνέφερε τὴν ἱστορίαν τοῦ Γεροκάτσια, ὅστις τοῦ εἶπε ὅτι ἅμα γίνῃ σύζυγος τῆς Ἰωάννας, θὰ τοῦ πῇ μερικὰ πράγματα μετὰ τὰ ὁποῖα θὰ μπορέσῃ νὰ μάθῃ ποιοὶ ἦσαν οἱ ἀγνωστοὶ γονεῖς τῆς.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος σᾶς εἶπε τούτο! ἐπεφώνησεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτὴς, τοῦ ὁποῖου οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσπινθηροβόλουν.

— Μάλιστα, λοχαγέ μου, ἀλλὰ τούτο μόνον. Μάτην προσεπάθησα, παρεκάλεσα, ἠπειλήσα, τίποτε περισσώτερον δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀποσπάσω παρ' αὐτοῦ.

— Ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃτε, νεανία, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃτε, μοὶ ἀπάντησε.

Καὶ μὲ ἀφῆκε λέγων:

— «Θάρρος, νεαρέ στρατιώτα, καλὸν ταξείδιον καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν!

— ὦ! βλέπετε, λοχαγέ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, ἐνθυμοῦμαι τοὺς λόγους τοῦ γέρο-ἐπαίτου, σάνα με τοὺς εἶπε χθές. Ἐν τούτοις, ἐσκέφθη κατὰ πρῶτον ὅτι ὁ Γεροκάτσιας ἤθελε νὰ δισκεδάσῃ ὀλίγον μαζί μου, ἀλλὰ ἔκτοτε ἐπὶ μακρὸν ἐσκέφθη καὶ τώρα εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὁ γέρο-ἐπαίτης τοῦ Βλαϊνκούρ γνωρίζει περισσώτερα ἀφ' ὅτι, ἡ δικαιοσύνη κατόρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ.

Ὁ ἐλευθεροσκοπευτὴς ἦτο, κατὰ τὸ φαινόμενον γαλήνιος, ἀλλ' εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του ἐμαίνετο καταιγίς.

— Μάλιστα, Ἰάκωβε, μάλιστα, φίλε μου, εἶπε διὰ φωνῆς τεταραγμένης, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατὰ γνωρίζει, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, φυλάττει ἐν μυστικόν, τὸ ὁποῖον τὸν ἐνεπιστεύθησαν ἢ τὸ ὁποῖον συνέλαβε μόνος του, καὶ τὸ μυστικόν αὐτὸ θὰ ἔχῃ ἴσως μεγάλην σπουδαιότητα... διὰ σᾶς, Ἰάκωβε, διὰ σᾶς εἶπεν νὰ προσθέσῃ.

Πρὸς στιγμὴν σιωπήσας ἐξηκολούθησε.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλε μου, δι' ὅλην αὐτὴν τὴν ἐμπιστευτικὴν διήγησιν, σᾶς εὐχαριστῶ διότι μοῦ ἀνοίξατε τὴν καρδιά σας.... Μία μέρα, ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνη ἡ ὥρα, ὅταν ἡ στιγμὴ θὰ σᾶς ἀνοίξω κ' ἐγὼ τὴν δικήν μου καὶ τότε, Ἰάκωβε θὰ μάθῃτε ποῖος εἶμαι καὶ θὰ με γνωρίσῃτε ὅπως ἐγὼ σὲ γνωρίζω τώρα. Τώρα θὰ χωρισθούμεν, καὶ ὁ Θεὸς μόνον ξεύρει πότε θὰ ξαναδοθούμεν.

— Μήπως ἀναχωρεῖτε ἐξ Αὐρηλίας;

— Αὐρίον πρωτὶ, καὶ δὲν ξεύρω ἐν θὰ ἐπανέλθω. Ἀλλὰ ἐννοια σου καὶ ἀπὸ μακριὰ θὰ σκέπτομαι περὶ διὰ σᾶς· σᾶς ἡγάπησα, πρὶν σᾶς γνωρίσω καλῶς, καὶ τὴν ἀγάπην αὐτὴν

θὰ τὴν αἰσθάνωμαι πάντοτε. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς νὰ ξεύρῃς ὅτι ἀσυνειδήτως συνεργαζόμεθα καὶ οἱ δύο δι' ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν.

Ἀμφότεροι ἠγέρθησαν.

— Ἰάκωβε, τέκνον μου! ἀνέκραξεν ὁ ἐλευθεροσκοπευτὴς μετὰ παραδόξου συγκινήσεως καὶ ἀνοίγων τοὺς βραχίονάς του, ἐναγκαλισθῶμεν! καὶ ἐνηγκαλίσθησαν.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς σπογγίζων τοὺς ὀφθαλμούς κατέβαινε βραδέως τὴν κλίμακα.

Ὁ λοχαγὸς τῶν ἐλευθεροσκοπευτῶν τῶν δασῶν περιεπάτει ταχὲι τῷ βήματι ἐντὸς τοῦ θαλάμου του, ἀλλ' αἴφνης ἔστη ἔχων τὸ βλέμμα φωτεινόν.

— Θαῦμα τῆς τύχης, παίγνιον ἰδιότροπον τῆς εἰμαρμένης, θαυμάσιος συνδυασμὸς πραγμάτων! ἀνέκραξεν! Ὁ Θεὸς εἶναι αὐτοῦ, πανταχοῦ! Αὐτὸς ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους!... Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἡμερῶν δὲν ἐγνώριζα τὸν νεανίαν αὐτόν· τὸν συναντῶ, τὸν παρατηρῶ! ἡ ὥρα! συμπαθητικὴ μορφή, πλήρης εὐλικρινείας, τὸ βλέμμα του, ἡ γαλήνιος καὶ ἀξιοπρεπὴς διαγωγή του, ἡ μετριοφροσύνη του, τὰ πάντα ἐν αὐτῷ μοὶ ἀρέσκουν, καὶ ὡς νὰ εἶχον ἀκούσει θεῖαν τινα φωνήν, ἥτις μοῦ εἶπε: «Εἶμαι ἡ Πρόνοια, ἥτις θέτω τὸν Ἰάκωβον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου», ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτόν καὶ αἰσθάνομαι ὅτι ὁ ἀγνωστος αὐτὸς δύναται νὰ μοῦ εἶναι χρήσιμος, ὅτι μπορεῖ νὰ με βοηθήσῃ!... ὦ προαισθητὴς!

Ὁ Ἰάκωβος ἔρχεται ἐδῶ, τὸν ἐρωτῶ καὶ μοῦ ἀπαντᾷ ἀπλουστάτα.... Καὶ ὅταν μάτην ἠρεύνησα εἰς τὰς τρεῖς γωνίας τῆς Γαλλίας ἔγχετο τι, ἀτόμον τι σαφές, αὐτὸς, χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ ὅτι ἀκούω ἀσθμαίνων, φρικτῶν, ὅτι ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειλέων του, ὅτι ἕκαστος τῶν λόγων του ἀντηχεῖ ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας μου ὡς κρότος χαλκοῦς, μοῦ ὁμιλεῖ καὶ ἀνοίγει μίαν μεγάλην ὁδὸν τοῦ ἀγνωστοῦ, τοῦ μυστηρίου!... ὦ! ὁ γενναῖος νεανίας! ὦ! τὸ γενναῖον παιδίον!

Ἦρχισε νὰ περπατᾷ, ἔπειτα μετὰ μίαν στιγμὴν στάθηκε ἐκ νέου καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Ἀλλὰ τί ἐμελλον λοιπὸν νὰ κάμουν εἰς Βλαϊνκούρ, εἰς τὰ Βόσγια, ὁ Κάρλος Σεβρὺ καὶ ἡ σύζυγός του; Θὰ τὸ μάθω.... Ὅσον δι' ἀφορὰ σὲ, γέρο-ἐπαίτα τοῦ Βλαϊνκούρ, θὰ σὲ ἀναγκάσω νὰ ὁμιλήσῃς, πρέπει νὰ μοῦ παραδώσῃς τὸ μυστικόν σου.

Ἡ ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΟΥ

Διερχόμεθα ἐπτάμηνον διάστημα. Πόσα τρομερὰ γεγονότα συνέβησαν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ χρονικόν αὐτὸ διάστημα! Ἀλλ' ἀπαντᾷ ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὴν ἱστορίαν. Τ' ἀφήνομεν.

Πηγαίνομεν εἰς τὸ Σατοῦ, εἰς ἀπόστασιν λευγῶν τινῶν ἀπὸ τῶν Παρισίων, εἰς λευκὴν κομψὴν οἰκίαν ἐπιχαρίτως καμμένην ἐπὶ τῆς ὀχθῆς τοῦ Σηκουάνα, ἐπὶ θελκτικῆς θέσεως. Ὁ τοῖχος τῆς, περιβάλλων τὴν ρύμην, ἔχει ὠραῖον δρύφρακτον μετὰ κοσμημάτων, ὅπερ ποτὲ δὲν ἀνοίγεται καὶ πλησίον μικρὰν διὰ τὴν ὑπηρεσίαν θύραν.

Ἡ οἰκία εἶναι μικρὰ, ἀλλὰ καλῶς ἐκτισμένη, ἔχουσα ὠραίαν ἀπαφιν. Μεγάλαι φιλῶραι ἐπισκιάζουσιν αὐτήν· ἐν τούτοις αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τοῦ μαῦτου διολισθαίνουσιν διὰ τῶν ἀργυροειδῶν φύλλων τῶν κλάδων ῥίπτουσι κατὰ μέρη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὡς τι χρυσοῦν κονίαμα ὠχρόν.

(ἀκολουθεῖ)